

Двайсет и седма глава

Миро докосва центъра на прозрачния широкоекранен монитор. Видео програмата спира изпълнението си.

- Сега разбра ли какво значи второ ниво на процедурата? – пита Миро и Драгица кима.

- Значи искат съвсем да ни прекроят – продължава Миро. - Сега обаче, за съжаление, сме в ръцете им. Не можем да се опрем.

Драгица му прави знак. Миро гледа неразбиращо и продължава:

- Явно от нас очакват да се примирим. Но аз съм намислил нещо друго...

Драгица прави различни физиономии, за да привлече вниманието му. Миро я гледа и продължава да не разбира какво иска да му каже Драгица.

- Какво става? - пита Миро.

Драгица само прави мимики и Миро започва да се смее, защото мимиките са доста комични. Драгица прави с палеца и показалеца на двете си ръце кръгчета, които слага на очите си. Миро се залива от смях. Драгица сочи с палец нагоре и пак слага кръгчетата на очите си. Миро започва да става сериозен и най-накрая като че ли схваща. Все още не е сигурен и пита:

- Е?

- Ами... - Драгица пак сочи с палец нагоре и слага на очите си кръгчетата.

- Аха-а! - извиква Миро. - Ама че съм умен!

Тогава Драгица го хваща за ръка и го дърпа към банята. Там пускат да тече силно вода от чешмата и душа и

започват да си шепнат:

- Нали ти казах, че има камери? - шепне Драгица. - Има и подслушвателни устройства навсякъде. Трудно можем да си кажем нещо, без да ни чуят.

- А сега? - пита Миро шепнешком.

- Може да ни виждат, но едва ли чуват какво си говорим – отговаря му Драгица шепнешком.

- Тогава казвай каквото ще ми казваш – шепне Миро.

- Нямам план, но имам желание да се измъкна час по-скоро оттук – обяснява Драгица. - Имам зашеметяващото оръжие на Инко Нитс, само че то е крайно недостатъчно. Освен това, не познавам мястото. Трябва да съберем повече информация.

- Трудно ще е, ако постоянно ни следят – казва Миро. - Ще се опитам да открия нещо с моя компютър. Надявам се да успея да се включа в мрежата им. Ако открия нещо, ще ти кажа. Среща под душа.

Миро излиза от банята, като се бърше с голяма хавлиена кърпа. Сяда пред една масичка, на която е оставен нетбука му. Включва го и започва да се опитва да се свърже към безжичната локална мрежа. Опитите му продължават десет минути и повече. В един момент лицето му светва. Явно е успял да се свърже. Драгица го наблюдава отстрани и разбира, че Миро се е свързал към мрежата.

Миро обаче не е много радостен, защото всичко, което се вижда на екрана му, е пълна безсмислица, понеже текстовете не се виждат както трябва. На нетбука няма инсталиран софтуер, който да показва текстовете, написани на езика на Ранкодом или на старохърватски.

Миро започва да рови из папките на компютъра си и в един момент открива нещо, което го кара доволно да

потрива ръце. След малко Миро е инсталирал програма, с която може да избира кодовете и очертанятия на знаците. Не след дълго програмата започва да открива един по един кодовете и очертанятия на знаците на системата, поддържаща мрежата, към която се е свързал Миро.

Драгица следи с нетърпение действията на Миро, но не казва нищо.

В един момент Миро възкликва:

- Ха!

- Е? - пита Драгица.

- Среща... - отговаря Миро и двамата се втурват към банята.

Под силния душ Миро шепне:

- Успях да попадна на плановете за евакуация при пожар или бедствие. Не знам колко са актуални, но разбрах как да се измъкна без асансьор до повърхността. Няма да минаваме през коридори и зали, няма да се блъскаме с онези без лицата.

- Да тръгваме тогава – дърпа го Драгица.

- Чакай де! - успокоява я Миро. - Първо, не съм проучил плана, нямам принтер, за да го отпечатам.

- Има – казва Драгица. - И то не един. На няколко места има принтери. Те изглеждат странно и ти не си разбрал.

- Така ли? - учудва се Миро. - А ти как разбра, след като си нямаш понятие от техника?

- Получих информация от Инко Нитс – обяснява Драгица.

- Получила си информация? - Миро повишава тон, но Драгица слага показалеца пред устните си, за да го накара да говори по-тихо. Миро продължава шепнешком – Как получи тази информация.

- Не знам – вдига рамене Драгица. - По същия

начин, както го карам да ми се подчинява.

- С телепатия? - пита Миро.

- Сигурно – отговаря Драгица, - но лично аз не знам дали е чрез телепатия, защото не я познавам.

- Откога имаш тези способности? - продължава разпита Миро.

- Не знам – колебае се Драгица, - струва ми се, че от вчера, не съм сигурна. Когато в самолета влязоха онези имиграционни служители, започнах да разбирам какво си мисли Инко Нитс.

- Започнала си да разбираш? - Миро гледа с изненада. - Как така си започнала да разбираш?

- Сигурно е станало погрешка – обяснява Драгица, - никога преди това не съм усещала мислите на някого. По начало съм много доверчива и никога не съм усещала лицемерите. Често ме лъжеха и всеки път си казвах да не бъде толкова лековерна. Следващия път пак ме лъжеха. И така безброй пъти. Значи, не съм имала такава способност преди.

- Моите мисли усещаш ли? - пита Миро обезпокоен.

- Ако става дума за това, че сега си мислиш да правиш секс с мен под душа, да – отговаря Драгица на глас. - Обаче няма да я бъде!

- Ти налучкваш! - казва Миро.

- Налучквам ли за това, че се питаш колко ли пъти си ме лъгал? - започва Драгица. - Или за това колко пъти си спал с мен? Или за това колко пъти си забравил да дойдеш на среща с мен? Или за това как си се криел през войната, за да не те пратят на фронта? Или пък... Стига де! Не ми гледай гърдите!

- Ама ти наистина... - мънка Миро.

- Да, наистина! - отсича Драгица. - Да не мислиш, че ми е лесно? Ако и ти можеше така, щеше да е добре, но не

можеш. Затова се крием под душа. Та, ако измислиш нещо, дай ми знак. Сега отивам да поискам нещо за хапване.

Драгица излиза от банята и се запътва към широкия прозрачен екран. Застава пред него, без да се облича и казва:

- Най-добре ще е да ми донесете нещо за хапване.
Умирам от глад. След секс човек огладнява.

